

"Οργάνωσις Κωνσταντινουπόλεως": Η μυστική οργάνωση του Ελληνισμού της Ανατολής

Αναπαράσταση της απελευθέρωσης της Οθ Αυτοκρατορίας από τους Νεότουρκους © Παρέχεται από: Huffington Post

Αναπαράσταση της απελευθέρωσης της Οθ Αυτοκρατορίας από τους Νεότουρκους

Σκοποί της Οργάνωσης και οι ιδρυτές της

Το 1908 ιδρύθηκε στην Κωνσταντινούπολη από τον Ίωνα Δραγούμη και τον Αθανάσιο Σουλιώτη - Νικολαΐδη η μυστική οργάνωση "Οργάνωσις Κωνσταντινουπόλεως". Σκοπός της οργάνωσης ήταν η καταπολέμηση της δράσης του Βουλγαρικού κομιτάτου στη Θράκη, η αντιμετώπιση της βουλγαρικής προπαγάνδας στη Μακεδονία, αλλά και η προστασία του Ελληνισμού της

Κωνσταντινούπολης από την επιρροή άλλων δυνάμεων που επεδίωκαν τον αφελληνισμό του.

Ουσιαστικά η Οργάνωση είχε ως στόχο την διάσωση του υπόδουλου Ελληνισμού μέσω μιας ελληνοτουρκικής συνύπαρξης και συμμαχίας. Η οργάνωση συνδεόταν μυστικά με το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών, στο οποίο είχε γνωστοποιηθεί το πρόγραμμα της, και αρχικά τουλάχιστον, είχε χρηματοδοτηθεί από αυτό. Τα δύο πρόσωπα που συνέπτυξαν την οργάνωση δεν ήταν τυχαία.

Ο Ίων Δραγούμης ήταν Έλληνας διπλωμάτης που υπηρετούσε ως πρόξενος στη Κωνσταντινούπολη μετά από δική του αίτηση, έχοντας πρωταγωνιστήσει στον Μακεδονικό Αγώνα επιδεικνύοντας τόλμη και υψηλή φιλοπατρία.

Ίων Δραγούμης© Παρέχεται από: Huffington Post

Ίων Δραγούμης

Ο Αθανάσιος Σουλιώτης - Νικολαΐδης, αν και αξιωματικός του στρατού, υπηρετούσε σε διπλωματικές αποστολές στο εξωτερικό αναλαμβάνοντας επικίνδυνες αποστολές κατασκοπίας.

Ο Αθανάσιος Σουλιώτης© Παρέχεται από: Huffington Post

Ο Αθανάσιος Σουλιώτης

Υπήρξε ένας άνθρωπος της δράσης, αποφασιστικός και τολμηρός που κινήθηκε κυρίως στα παρασκήνια της εποχής διαδραματίζοντας σπουδαίο ρόλο σε σημαντικά ιστορικά γεγονότα, όπως ο Μακεδονικός Αγώνας. Οι δύο άνδρες συνδέονταν με ισχυρή προσωπική φιλία και κοινή ιδεολογική συμπόρευση, ενώ ταυτίζονταν τα ιδανικά τους για μια αναγέννηση του Ελληνισμού εντός του πολυφυλετικού πλαισίου της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Η ιδεολογία της οργάνωσης και η δομή της

Λόγω της ιδεολογίας των ιδρυτών της, **η οργάνωση είχε έντονα αντισλαβικά και αντιδυτικά χαρακτηριστικά** και η οργάνωση της βασίστηκε στη φιλοσοφία της "Οργάνωσης Θεσσαλονίκης" που είχε ιδρυθεί το 1906 από τον Σουλιώτη στη Θεσσαλονίκη για να βοηθηθεί οικονομικά ο Μακεδονικός Αγώνας.

Η οργάνωση διέθετε συγκεκριμένο τυπικό **μύησης** για κάθε νέο μέλος που θύμιζε έντονα τη Φιλική εταιρία, αλλά δεν δεχόταν νέα μέλη χωρίς κριτήρια. Κάθε νέο μέλος όφειλε να είναι άτομο επιρροής που θα μπορούσε να βοηθήσει τους σκοπούς της οργάνωσης κινητοποιώντας Έλληνες ομογενείς.

Η οργάνωση **διέθετε πλήρες σύστημα συλλογής πληροφοριών**, αλλά και πλήρες σύστημα διαβίβασης εντολών στα μέλη της. Συνήθως τα τμήματα της οργάνωσης ήταν ανεξάρτητα μεταξύ τους για λόγους ασφαλείας και οι μνημένοι δεν γνώριζαν άλλους από αυτούς που τους είχαν μύσει. Οι ιδρυτές της απέφευγαν τις σφραγίδες και τα έγγραφα και όταν ήταν απολύτως αναγκαίο υπέγραφαν είτε με τα αρχικά τους, είτε με έναν δικέφαλο αϊτό. Ανάμεσα στα πιο δραστήρια μέλη της συναντάμε τους: Α.Χ. Χαμουδόπουλο, Σπηλιωτόπουλο, Κομποθέκρα, Βατικιώτη, Ι. Ζαγοριανάκο, Γ. Σκαλιέρη, Γ. Μπούσιο, Γ. Καραβαγγέλη, Μ. Θεοτοκά, Χρύσανθο Τραπεζούντος, Δ. Δίγκα, Χ. Βαμβακά, Π. Κοσμίδα, Γ. Θεοχαρίδη. Μεταξύ των μελών της οργάνωσης υπήρχε αδελφική αλληλεγγύη, αφοσίωση και θυσία για το ιδανικό ενώ ο σημαντικότερος παράγων επιτυχίας ήταν φυσικά η **εχεμύθεια**.

Στα δύο χρόνια λειτουργίας της, κάτω από την καχύποπτη οθωμανική εξουσία και υπό ιδιαίτερα αντίξοες συνθήκες, **η οργάνωση επέδειξε αξιόλογο εθνικό έργο**.

Αρχικά **πέτυχε** να επανέλθουν στο πατριαρχείο χωριά της επαρχίας Δέρκων που είχε αποσπάσει βίαια η σχισματική βουλγαρική εξουσία. Ακολούθως, με ενέργειες της όλα τα καταστήματα Ελλήνων ομογενών στη Κωνσταντινούπολη απομάκρυναν όλες τις ξενικές τους επιγραφές και τις αντικατέστησαν με Ελληνικές. Η οργάνωση πίεσε και πέτυχε όλοι οι Έλληνες μαθητές που φοιτούσαν σε καθολικά σχολεία της Πόλης να τα εγκαταλείψουν και να επανέλθουν σε Ελληνικά. Κατάφεραν να μπουκοτάρουν τις βουλγαρικές εταιρίες και καταστήματα, ενώ έδειραν και κακοποίησαν πολλούς Βούλγαρους σχισματικούς στις γύρω επαρχίες. Όλοι οι βουλγαρικοί πυρήνες στη Σηλυβρία και την Τσατάλτζα αποδυναμώθηκαν ενώ αντιστοίχως ενδυναμώθηκαν οι ελληνικοί θύλακες στις περιοχές αυτές.

Αλλά η σημαντικότερη υπηρεσία της οργάνωσης είναι ότι κατάφερε να εξαλείψει τους σφοδρούς πολιτικούς ανταγωνισμούς εντός του Πατριαρχείου μεταξύ οπαδών και εχθρών του πατριάρχη Ιωακείμ. Και αυτό το κατάφερε καθώς προς το τέλος της δράσης της, η οργάνωση διέθετε ως μέλη σχεδόν όλες τις σημαίνουσες προσωπικότητες του Ελληνισμού της Πόλης. Στην κορύφωση της επιρροής της, η "Οργάνωση Κωνσταντινούπολης" διέθετε την πλειοψηφία των μελών του ανώτατου

συμβουλίου του Οικουμενικού Πατριαρχείου, σχεδόν όλοι οι διευθυντές και αρθρογράφοι των εφημερίδων της Κωνσταντινούπολης ήταν μέλη της, ενώ διέθετε δύο εβδομαδιαίες εφημερίδες την "Πολιτική επιθεώρηση" και την Γαλλόφωνη "Tribune des nationalites". Με αυτό τον τρόπο η **οργάνωση έλεγχε και κατηύθυνε κατά το δοκούν την Ελληνική κοινή γνώμη της Πόλης. Λόγω της σταθερής της εθνικής γραμμής η "Πολιτική Επιθεώρησης" παύτηκε από τις Οθωμανικές αρχές στις αρχές του 1912.**

Συγκυριακή συμπόρευση με τους Νεότουρκους (1909-1910)

Η επιρροή της οργάνωσης είχε φτάσει στο μέγιστο σημείο της όταν ακριβώς αποφασίστηκε από την ηγεσία της η συμπόρευση με τους Νεότουρκους.

Τόσο ο Ίων Δραγούμης, όσο και ο Σουλιώτης **θεωρούσαν ως βασικό κίνδυνο για τον Ελληνισμό τους Σλάβους, έτσι η επανάσταση των Νεότουρκων και το νέο Οθωμανικό Σύνταγμα τους βρήκε αρχικά πρόθυμους να βοηθήσουν στην εφαρμογή του.**

Ένα νέο πλαίσιο πλήρους ισότητας όλων των εθνοτήτων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας ήταν μια πολύ ελκυστική ελπίδα για τους επικεφαλής της οργάνωσης, ενώ υπήρχαν και κάποιοι ειλικρινείς φιλελεύθεροι ιδεολόγοι μεταξύ των Νεότουρκων που επηρεασμένοι από τις σπουδές τους στη Δύση επεδίωκαν την ισοπολιτεία. Με αυτούς ήρθε σε επαφή η οργάνωση και σε αυτούς στήριξε τις ελπίδες της για μια νέα αρχή στην Ανατολή.

Όμως εντός των Νεότουρκων οι μετριοπαθείς παραμερίζονταν από άλλους που βρίσκονταν σε στενή επαφή με αξιωματικούς του Οθωμανικού στρατού και σχεδίαζαν την βίαιη επικράτηση των Τούρκων εις βάρος όλων των άλλων εθνοτήτων της Αυτοκρατορίας.

Η απόφαση της οργάνωσης για συνεργασία με τους Νεότουρκους δεν ήταν αντίθετη με τη γενικότερη πολιτική της Ελληνικής κυβέρνησης καθώς την εποχή εκείνη καταγράφονται πολλές προσπάθειες προσέγγισης και συνεννόησης με την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Γενικά η "Οργάνωση Κωνσταντινούπολης" υπήρξε

συγκοινωνούν δοχείο με το Ελληνικό υπουργείο εξωτερικών και οι διαφοροποιήσεις της από την επίσημη Ελληνική πολιτική ήταν ανεπαίσθητες. Έτσι αποφασίστηκε η ειλικρινής συμμετοχή της οργάνωσης στις πρώτες οθωμανικές εκλογές του 1908.

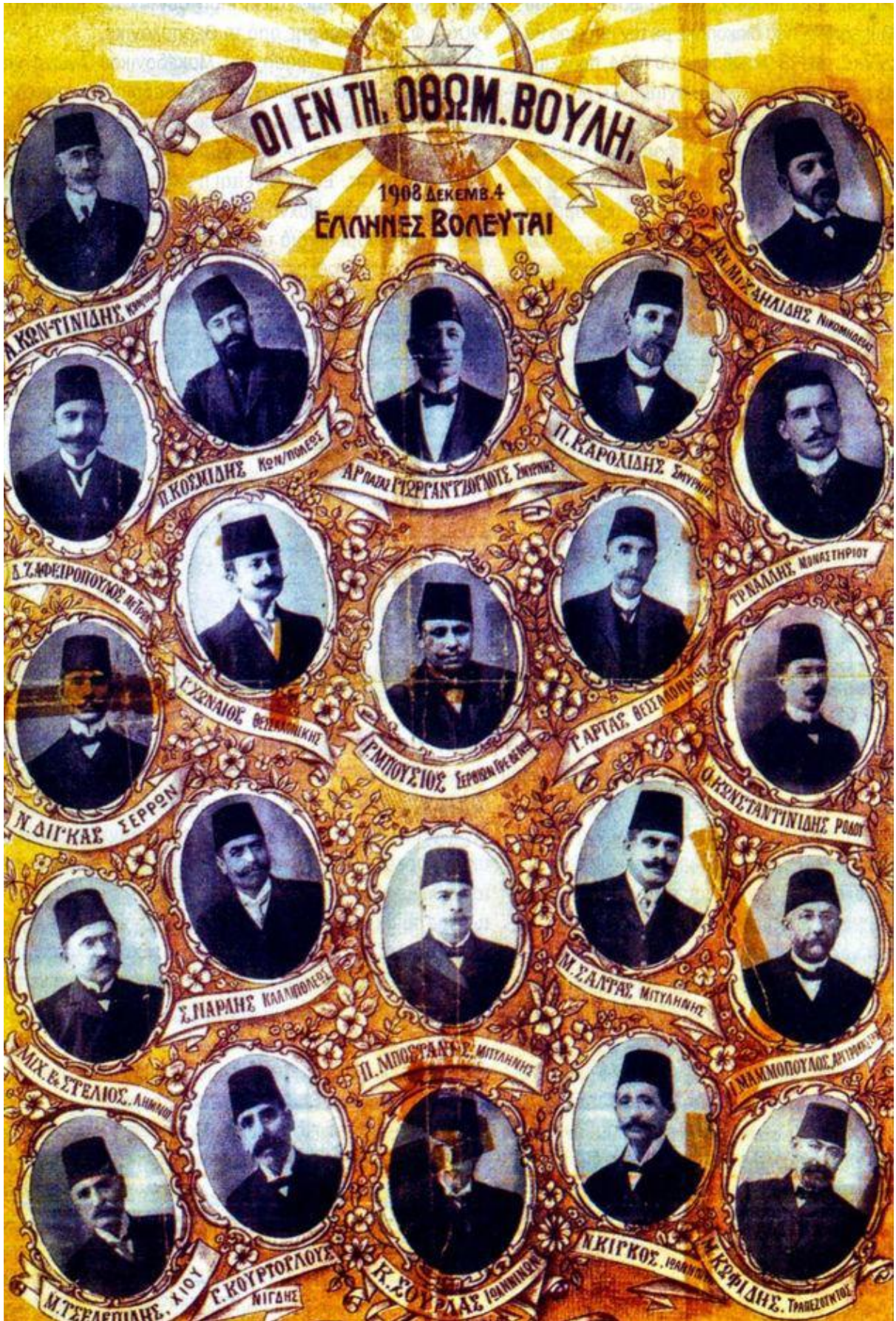

1908 Διακήρυξη του Συντάγματος από τους Νεότουρκους© Παρέχεται από: Huffington Post

1908 Διακήρυξη του Συντάγματος από τους Νεότουρκους

Οι Νεότουρκοι όχι μόνο φαλκίδευσαν τον εκλογικό νόμο, αλλά και άσκησαν πιέσεις στους εκλογείς, έτσι οι Έλληνες της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας εξέλεξαν μόλις 27 βουλευτές, ενώ κανονικά θα έπρεπε να εκπροσωπηθούν από διπλάσιους.

Η "Οργάνωση Κωνσταντινούπολης" αντέδρασε δυναμικά και **για πρώτη φορά στην σύγχρονη ιστορία της Ελληνικής παρουσίας στην Πόλη διοργανώθηκε μαζικό συλλαλητήριο διαμαρτυρίας ομογενών** κατά των παραβάσεων του εκλογικού νόμου στο οποίο συμμετείχαν πάνω από 30.000 ομογενείς. Η οργάνωση πέτυχε να εκλέξει τα 2/3 των βουλευτών της ομογένειας από μέλη της και επέλεξε να συμπορευτεί με τους Νεότουρκους για ακόμη ένα χρόνο, στηρίζοντας τους στην καταστολή του κινήματος του Σουλτάνου στις 31 Μαρτίου 1909 και προσπαθώντας να αποκτήσει επιρροή και να δημιουργήσει ένα δίαυλο επικοινωνίας με τη νέα κατάσταση.

© Παρέχεται από: Huffington Post

·
Η συνέχεια όμως απέδειξε πολύ γρήγορα ότι η **συνεννόηση ήταν αδύνατη**.

Μετά την οριστική τους επικράτηση στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, οι Νεότουρκοι φανέρωσαν το αληθινό πρόγραμμα τους που δεν ήταν άλλο από τον πλήρη εξισλαμισμό της Αυτοκρατορίας, καθώς με μια σειρά από διατάγματα προσπαθούσαν να καταλύσουν όλα τα προνόμια του Πατριαρχείου Κωνσταντινούπολης, εξουθενώνοντας τους Χριστιανούς της Αυτοκρατορίας. Ταυτόχρονα οι Νεότουρκοι ξεκίνησαν μια προσπάθεια να απομακρύνουν όλους τους Έλληνες Ομογενείς από τις δημόσιες υπηρεσίες του Κράτους, ενώ με τη συμπεριφορά τους εξευτέλιζαν τους θρησκευτικούς επικεφαλής όλων των εθνοτήτων. **Αναμφίβολα οι κακές διμερείς σχέσεις υποδαυλίζονταν από το Κρητικό ζήτημα**, ενώ οι Νεότουρκοι αντιμετώπιζαν επιθετικά την Ελλάδα που τη θεωρούσαν αδύναμη για να ισοσταθμίσουν στην εσωτερική κοινή γνώμη την υποχωρητικότητα τους έναντι των Αυστριακών που οδήγησε τελικά στην προσάρτηση της **Βοσνίας - Ερζεγοβίνης** στην Αυτοκρατορία των τελευταίων.

Η επιθετικότητα των Νεότουρκων προφανώς δεν διέφευγε της προσοχής της "Οργάνωσης Κωνσταντινούπολης" που κατάφερε να οργανώσει, να εμπνεύσει και να καθοδηγήσει τους Έλληνες βουλευτές της Οθωμανικής βουλής. Χάρη την Οργάνωση, οι Έλληνες βουλευτές που ήλεγχε προσέρχονταν πάντοτε ενημερωμένοι για τις εξελίξεις, με αποφασιστικότητα και σαφή κατεύθυνση για τις πρωτοβουλίες που όφειλαν να λάβουν.

Για τις πρωτοβουλίες τους ήταν ενημερωμένο το Πατριαρχείο που αντίστοιχα συντονιζόταν κάνοντας αντίστοιχες κινήσεις φανερώνοντας ένα αρραγές εθνικό μέτωπο εντός της Αυτοκρατορίας, ενώ και η Ελληνική κοινή γνώμη ήταν ενήμερη και στήριζε τις ενέργειες μέσω του Τύπου που βρισκόταν υπό την επιρροή της Οργάνωσης.

Ο κορυφαίος εκφραστής της γραμμής της οργάνωσης εντός της Οθωμανικής βουλής υπήρξε κατεξοχήν ο Γεώργιος Μπούσιος, βουλευτής Σερβίων, που με την **πύρινη αρθρογραφία του υπέρ της μεταμόρφωσης της Οθ. Αυτοκρατορίας σε Βυζαντινή**, κίνησε την προσοχή των Αρχών που τελικά τον απέλασαν.

Γεώργιος Μπούσιος© Παρέχεται από: Huffington Post

Γεώργιος Μπούσιος

Η τελευταία προειδοποίηση της Οργάνωσης στους Νεότουρκους ήταν στις 12 Αυγούστου 1910 όταν δημοσιοποίησε υπόμνημα που περιείχε σειρά νομοθετημάτων που έπρεπε να ληφθούν υπέρ των Χριστιανικών εθνοτήτων της Αυτοκρατορίας ώστε οι τελευταίες να επιβιώσουν. Το υπόμνημα παραδόθηκε από τους Έλληνες βουλευτές στη κυβέρνηση ενώ διαβάστηκε και εντός του βουλευτηρίου. **Οι Νεότουρκοι όμως δεν άλλαξαν πολιτική** και τότε η Οργάνωση στράφηκε οριστικά εναντίον τους. Η πρώτη της ενέργεια ήταν να έρθει σε συνεννόηση με την Τουρκική αντιπολίτευση εντός της Τουρκικής βουλής (κόμμα "Ένωση και Πρόοδος") και να εξασφαλίσει γραπτώς τις υποσχέσεις της για απόλυτη ισοπολιτεία αν αναλάμβανε την εξουσία.

Η απροσδόκητη προσέγγιση με τους Βούλγαρους (1910-1911)

Ακολούθως, στα τέλη του 1910 και σε πλήρη αρμονία με την πολιτική του Εθνικού κέντρου, η Οργάνωση προσπάθησε να έρθει σε συνεννόηση με τους Βούλγαρους εντός της Αυτοκρατορίας που διέθεταν 5 βουλευτές. Η προσέγγιση ήταν ιδιαίτερα δύσκολη, καθώς τις δύο κοινότητες χώριζαν μίσση, εθνικοί και οικονομικοί αδυσώπητοι ανταγωνισμοί 7 δεκαετιών.

Πρόσφατη ήταν η εθνοτική διαπάλη στο χώρο της Μακεδονίας με εκατέρωθεν δολοφονίες και ακρότητες, οπότε η προσέγγιση συνάντησε ισχυρές αντιστάσεις

ακόμη και εντός της Οργάνωσης. Επίσης υπήρχε έντονη αντιπαράθεση μεταξύ Πατριαρχείου και Εξαρχίας που υποδαύλιζαν οι Τούρκοι.

Όμως οι εξελίξεις και η εθνοκαθαρτική πολιτική των Νεότουρκων εξανάγκασαν την Ελληνική ομογένεια να συνεργαστεί με τις άλλες χριστιανικές εθνότητες της Αυτοκρατορίας για λόγους επιβίωσης και μόνο.

Η νέα κατάσταση εγκαινιάστηκε την πρωτοχρονιά του 1911, όταν μετά από πρόσκληση των Ελλήνων Βουλευτών, γιόρτασαν από κοινού την έλευση του νέου έτους όλοι οι χριστιανοί βουλευτές της Αυτοκρατορίας συμπεριλαμβανομένων των Βουλγάρων.

Η πρωτοφανής αυτή προσέγγιση άλλαξε τις ισορροπίες τόσο εντός Αυτοκρατορίας όσο και διεθνώς. Ο Βουλγαρικός Τύπος περιείχε πλέον πολλά θετικά δημοσιεύματα για τους Έλληνες βουλευτές της Οθωμανικής βουλής που στις αγορεύσεις τους πλέον υπερασπίζονταν με θάρρος και τους Βουλγαρικούς πληθυσμούς της Αυτοκρατορίας.

Επίσης, στις αρχές του 1911, Έλληνες βουλευτές προσήλθαν αυτοπροσώπως και έδειξαν ενδιαφέρον για τις διώξεις που υπέστησαν βουλγαρικοί πληθυσμοί στο Ιστίπ.

Η κοινή συμπόρευση των Χριστιανικών εθνοτήτων της Αυτοκρατορίας σφραγίστηκε με το κοινό τους υπόμνημα της 15ης Μαΐου 1911 που αφορούσε την εκπαίδευση και τη στράτευση των Χριστιανών εντός της Αυτοκρατορίας. Το υπόμνημα αρχικά κοινοποιήθηκε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο και χάρις τις ενέργειες της Οργάνωσης, ακολούθησαν ταυτόσημα υπομνήματα από τη Βουλγαρική Εξαρχία, το Αρμένικο Πατριαρχείο και άλλα θρησκευτικά κέντρα.

Το πλέον σημαντικό είναι ότι όλα τα Χριστιανικά κέντρα με ανακοινώσεις τους τάσσονταν υπό την ηγεσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου για τη συνέχιση του Αγώνα υπέρ των Δικαίων των Χριστιανικών εθνοτήτων εντός Αυτοκρατορίας.

Στις 18/31 Ιανουαρίου 1912 υπογράφηκε επίσημη ελληνοβουλγαρική συμφωνία ενόψει των νέων βουλευτικών εκλογών για την αμοιβαία συνεργασία και υποστήριξη των δύο εθνοτήτων. Το αρραγές χριστιανικό μέτωπο εντός της αυτοκρατορίας υπήρξε μια εξέλιξη που δυσαρέστησε τους Νεότουρκους, ενώ είχε

και διεθνείς προεκτάσεις καθώς οι Μεγάλες δυνάμεις πίεζαν την Οθωμανική Αυτοκρατορία για υποχωρήσεις έναντι των Χριστιανών υπηκόων της.

Οι Νεότουρκοι προσπάθησαν να διασπάσουν το νέο μέτωπο προτείνοντας στο Πατριαρχείο μετά τη διάλυση της πρώτης Οθωμανικής βουλής στις 5 Απριλίου 1912, να ορίσουν από κοινού τους Χριστιανούς υποψηφίους. Το Πατριαρχείο παρέπεμψε τους Νεότουρκους στην ομάδα των τέως Ελλήνων βουλευτών που απάντησε αμέσως αρνητικά, καθώς ήδη είχε συνάψει εκλογική συνεργασία με τους Βούλγαρους και τη μωαμεθανική αντιπολίτευση. Η συμφωνία αυτή που αποτυπώθηκε γραπτώς, αποτύπωνε επακριβώς την εθνοτική σύνθεση πολλών επαρχιών της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και ήταν μια τελευταία πολύτιμη υπηρεσία της Οργάνωσης στον Ελληνισμό, καθώς την επικαλέστηκαν Ελληνικές αντιπροσωπείες σε μελλοντικά συνέδρια ειρήνης όπως αυτό του 1918 για να αποδείξουν την ελληνικότητα των περιοχών αυτών.

Οι εξελίξεις που ακολούθησαν είναι γνωστές και ραγδαίες: στις 3 Μαΐου 1912 υπογράφηκε στη Σόφια η περίφημη ελληνοβουλγαρική συμμαχία που σφράγισε την - βραχεία - συμπόρευση των δύο εθνών προς τον Α΄ βαλκανικό πόλεμο.

Συμπεράσματα

Αναμφίβολα η "Οργάνωση Κωνσταντινουπόλεως" δημιουργήθηκε και έδρασε μέσα σε ένα περιβάλλον ιδιαίτερα εχθρικό με μικρά περιθώρια ελιγμών. Αυτό που οφείλουμε να υπογραμμίσουμε είναι ότι η οργάνωση δεν παρέμεινε αγκυλωμένη στην ανατολική ιδεολογία των ιδρυτών της, είτε στις προγραμματικές τις δηλώσεις και σχέδια. Αντίθετα παρακολούθησε στενά τις εξελίξεις και μετέβαλλε την πολιτική της ανάλογα με αυτές. Έτσι λοιπόν, δεν έχουν αξία οι εύκολες κατηγορίες που έχουν ακουστεί κατά καιρούς για τους ιδρυτές της Οργάνωσης ότι ήταν πολιτικά αφελείς υποστηρίζοντας τους Νεότουρκους.

Επίσης, η ηγεσία της Οργάνωσης προσπάθησε πάντοτε να συντονίζει την δράση της με το ελλαδικό κέντρο και τους σχεδιασμούς του ελληνικού υπουργείου εξωτερικών. Στέγασε πολιτικά τον ελληνισμό της Κωνσταντινούπολης σε πολύ δύσκολες εποχές, τον κράτησε ενωμένο, οργανώνοντας τη δράση του και διασώζοντας το ελληνικό του πρόσημο.

Πηγές

Βακαλόπουλος Κωνσταντίνος, Ίων Δραγούμης (Μαρτύρων και ηρώων αίμα), εκδόσεις Σταμούλη

Λήμμα στην εγκυκλοπαίδεια "Πυρσός"

Ίων Δραγούμης, Όσοι Ζωντανοί

<http://asiaminor.ehw.gr/Forms/fLemmaBody.aspx?lemmald=11005>

<https://greveniotis.gr/%CE%B9%CF%83%CF%84%CE%BF%CF%81%CE%B9%CE%B1->

[%CE%BB%CE%B1%CE%BF%CE%B3%CF%81%CE%B1%CF%86%CE%B9%CE%B1/item/7985-o-georgios-bousios-sto-othomaniko-koinovoulio](https://greveniotis.gr/%CE%B9%CF%83%CF%84%CE%BF%CF%81%CE%B9%CE%B1-%CE%BB%CE%B1%CE%BF%CE%B3%CF%81%CE%B1%CF%86%CE%B9%CE%B1/item/7985-o-georgios-bousios-sto-othomaniko-koinovoulio)